

[Hans Rasmussen.]

forhandlingens vej. Det havde været i hele landets interesse og i arbejdsmarkedets i særdeleshed, om transportgruppens arbejdsgivere havde givet tilslutning til mæglingforslaget, som det var kommet til at se ud, og at vi på en rolig måde kunne have afviklet forholdene mellem de to hovedorganisationer. Dette gælder så meget mere, som det drejede sig om en gruppe af arbejdere, der igennem mange år har været meget lavt lønede, som er ude for et hårdt slid, og som ydermere beskæftiges inden for en arbejdsgiverfløj, der har taget meget store fortjenester hjem. Jeg kan ikke falde i rørelse over de generelle og stadige beklagelser fra rederne, for det viser sig, når de slutter deres årsregnskaber, at det er pæne resultater, de er i stand til dels at investere, dels at fordele, og jeg kan heller ikke falde i rørelse over arbejdsgiverne ved havnene, for også de har ført store indtægter hjem, selv om jeg ikke dermed vil påstå, at de ikke har udvist noget initiativ, for rationaliseringen har jo i høj grad gået sin gang på dette område. Rationaliseringsgevinsten skal jo ikke alene komme dem til gode, der ejer virksomhederne og ejer skibene, men også erhvervets arbejdere; det er en side af sagen, som man ikke har tilgodeset tilstrækkeligt, og det er måske derfor, man navnlig inden for denne gruppe ligger i suppedasen.

Når derfor oppositionen ikke mener at kunne give tilslutning til lovforslaget, ønsker tvungen voldgift, idet en tvungen voldgift skulle tage hensyn navnlig til de resultater, der er opnået på de øvrige områder, vil jeg gerne spørge de ærede ordførere: hvad er det for resultater? Der er ved underorganisationernes forhandlinger ordnet mange ting, også af lønmæssig karakter, og det er måske en af skavankerne inden for dette område, at man ikke ved underorganisationernes forhandlinger har kunnet bringe mange af disse mindre punkter, som også er indtægtgivende for de pågældende arbejdere, i orden. Derfor kan man nu ikke komme og sige, at vi er i stand til at se, hvad de øvrige grupper har fået, og så lægge det til grund for, hvad denne gruppe nu skal have.

Tilsyneladende er der jo en udvikling i gang inden for brede politiske kredse

i retning af, at vi skal bringe orden og plan i vore økonomiske forhold, selv om det, siger man, skulle betyde, at arbejdsgivere og arbejdere ikke som forhen frit vil kunne ordne deres egne forhold. Denne udvikling er nok i nogen grad blevet stoppet gennem de ulovlige direkte aktioner, der uden varsel af landbrugets ledende folk er sat i gang gennem produktionsstrejken. Det er indlysende, at arbejderne i byerne mener, at når landbrugets folk kan anvende den direkte aktion, må byernes arbejdere kunne anvende de samme voldsomme metoder.

For mit eget vedkommende har jeg ikke været fremmed for, at der må foretages nydannelser inden for forhandlingsapparatet mellem de to hovedorganisationer, hvis de fortsat skal kunne klare arbejdsmarkedets problemer. Det er faktisk en håbløst gammeldags forhandlingsform, der anvendes i begge lejre. Man har nærmest opfattelsen af, at det gælder om at uniformere løn- og arbejdsvilkår på en sådan måde, at det er en håbløs opgave fremefter at afvikle forhandlinger om løn- og arbejdsvilkår for de mange tusinde personer, det trods alt drejer sig om. De nuværende forhandlingsregler — det er jeg i og for sig ikke uenig med oppositionen i — må fjernes. Smedeforbundets hovedbestyrelse har allerede vedtaget at henstille til Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund, at aftalerne opsiges med det kortest mulige varsel. Forhandlingsregler, som af arbejdsgiverne øjensynligt anvendes til at nedlægge forbud mod gennemførelse af resultater, der er opnået ved forhandling, kan ikke anvendes. Jeg skal også gerne tilføje, at der senere af visse arbejdergrupper er anvendt forbud mod at fortsætte forhandlingerne. En sådan fremgangsmåde er nu engang umulig i et moderne samfund, for her nytter det ikke noget, at man vil søge at spærre vejen for de foreliggende forhandlingsmuligheder blot for at få det hele indpasset under en bestemt facon, som hurtigt viser sig at være generende for alle parter, der kommer til at leve under den.

Imidlertid foreligger det som en kendsgerning, at de to parter på arbejdsmarkedet har ansvaret for udviklingen, og da de i forvejen lovmæssigt er begrænset i deres handlinger, er det ikke tilrådeligt, at lov-